33ste jaar. — Nr 100. Zaterdag 21 Augustus 1886.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement
Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, 21 AUGUSTUS.

Van alles wat.

De grrrroote manifestatie der socialisten die men ons sedert zoo lang aangekondigd had, heeft dan eindelijk verleden zondag te Brussel plaats gehad.

Het ding is op eene waterblaas uitgekomen.

Men had aangekondigd dat de socialiste manifestatie ten minste tachtig of honderd duizend man sterk zou zijn. Er zijn er geen twaalf duizend geweest !

De manifestatie had voor doel aan het gouvernement te bewijzen dat het werkvolk het algemeen stemrecht vraagt en dat het land de grondwet wil veranderen die ons eene halve eeuw vrede en voorspoed heeft gegeven.

En om die manifestatie in te richten heeft men aan de socialiste opstokers alle mogelijke vrijheid gegeven. Deze hebben eenen oproep gedaan aan de koolmijners van Luik, van Charleroi en van Bergen, aan de glasblazers van Henegouwen, aan de ijzersmelters van Seraing, aan de wevers van Vlaanderen. Zij hebben alles bijeengetrommeld en in plaats van tachtig of honderd duizend man te verzamelen, hebben zij nauwelijks een twaalf duizend man op de been gekregen.

En gij moet niet meenen dat dit allen werklieden waren ; daar liepen een hoop vrouwen, meisjes en kinderen tusschen. Hier en daar een rood vaandel, eenige muzikanten en eenige groepen die de *Marseillaise* zongen.

In de straten van Brussel stonden de menschen aan de deuren om die socialiste processie te zien voorbijgaan. De duivenmelkers, die te Brussel omtrent zoo talrijk zijn als te Tongeren, stonden naar de lucht te kijken of hunne tiger of hunne blauwcheer nog niet aankwam ; zij gaven zich de moeite zelfs niet om hunne oogen neer te slaan op de groote socialiste manifestatie die bezig was met de grondwet omver te werpen en den werkman voor altijd gelukkig te maken door hem het algemeen stemrecht aan de hand te doen.

De roode manifestatie heeft eene zaak klaar bewezen : dat is dat het land geenszins het algemeen stemrecht noch de verandering der grondwet vraagt, en dat het gouvernement grootelijks ongelijk zou hebben rekening te houden van eene manifestatie die niet meer ondersteuning in onze bevolking vindt dan die van verleden zondag.

⁂

Aan de *Revue du Monde catholique*, ontleenen wij de volgende werkwaardige inlichtingen, verschuldigd aan de bevoegde pen van M. Paul Perret, welke nogmaals de valschheid bewijzen der aanrandingen en betichtingen die de geuzen drukpers tegen de kloosterlingen en priesters uitbraakt :

« In Frankryk, leveren 85,000 zusters en religieuzen, schrijft M. Perret, nog niet *één betichte* aan de assisen, en zulks gedurende verscheidene jaren. De statistiek der gevangenissen van 1877, 1878, 1879 vermeldt de deugd dezer heilige vrouwen. Tegenover hen, telt eene in 't algemeen weinig godsdienstige klas, de vroedvrouwen, 37, 48, 47 veroordeelden en zij zijn in Frankryk slechts 12,000 in getal.

De reguliere en wereldlijke geestelijkheid bevat 66.000 leden en 2 betichten in 1875.

Van 1826 tot 1876 zijn er van 1 tot 6 geweest. De geneesheeren en heelmeesters die zooveel ongeloovigen tellen, hadden 18 beschuldigden in 1876 voor 26.000 personen.

De advocaten, ministerieele officiers, 61, 65, 76 veroordeelden op 29.000 ; de bankiers en zaakwaarnemers, 72, 75, 89 op 12,450 personen.

⁂

Er bestaat eene liberale theorie die beweert dat het onderwijs de thermometer der zedelijkheid van een volk is. In andere woorden, hoe meer menschen er in een land zijn die lezen en schrijven kunnen, hoe deugzamer en hoe zedelijker dat volk moet zijn. Of men aan God en zijn gebod gelooft of niet, dat doet er hoegenaamd niets aan. De verspreiding van het onderwijs alleen en van het onderwijs zonder God, moet, volgens die liberale leeraars, een land rechtvaardig en gelukkig maken.

Woorden, woorden en niets dan woorden. Luistert liever :

Sedert 1866 tot in 1880 is het middengetal geletterden in België vermeerderd van 47,21 tot 57,75 ten honderd.

Het is waar dat gedurende dezen tijd het getal zaken voor de assisenhoven vervolgd, verminderd is van 177 tot 115, maar deze vermindering is vooral te wijten aan eene verandering van wetgeving welke de correctionaliseering van zekere categorien van aanslagen tegen de personen voor gevolg heeft gehad. En het getal betichten jaarlijks voor de correctioneele rechtbanken vervolgd, is geklommen van 23,556 tot 45,525. Dat der veroordeelden tot gevang is in dezelfde evenredigheid aangegroeid : van 10,810 tot 19,735 ; dat der onderzochte zaken door de parketten zonder gevolg gelaten, is verviervdubbeld, en eindelijk dat der veroordeelden tot gevang in zake van politie wat in 1860 van 7,984 was, komt in 1883 tot 17,474.

Zullen de liberalen deze cijfers, welke hunne theoriën gansch en geheel omver smijten in hunne kolommen opnemen ? Wij twijfelen er sterk aan. De geuzen hebben immers voor leus van te liegen en van altijd te liegen in de hoop dat er toch wel iets zal van overblijven.

⁂

Men kan geene liberale gazet meer open doen zonder er in te lezen dat het katholiek ministerie maar een doel heeft : de priesters en de kloosters ten nadeele van burger en landman te begunstigen. Indien het was gelijk de geuzebladen het beweeren, dan ware weldra het land in de armoede gedompeld terwijl priesters en paters overgroote rijkdommen zouden bezitten.

En nogtans zoo staan de zaken hier ten lande niet.

De *Postrijder* heeft eens willen opzoeken wat er wel van dat gansch liberaal gekef waar was. Ziehier wat hij in de laatste officieele statistieken gevonden heeft.

Onder het hedendaagsch katholiek ministerie, bezitten de kerken en de kloosters geenen duim grond meer dan onder het gevallen geuzen gouvernement.

In het jaar 1886 zijn de kloosters niet rijker dan in 1876. Gelijk toen bezitten zij 805 hectaren grond, dat is te zeggen de drie tien duizendsten van België. De bisdommen bezitten 368 hectaren, de semmariën 2,075 en de kerkfabrieken 23,293. Dus voor den ganschen eeredienst 26,541 hectaren op 2,945,516 welke de oppervlakte van ons vaderland uitmaken.

⁂

Om de welsprekendheid dezer cijfers beter in het geheugen onzer lezers te prenten, zullen wij eene kleine vergelijking maken.

Gelijk wij het hooger gezegd hebben, zijn er in België 2,945,516 hectaren voor eene bevolking van 5,784,958 menschen hetzij, door een genomen, een halve hectaar voor iederen inwoner.

Van eenen anderen kant, leven er in België 22,556 kloosterlingen en, vermits, gelijk wij hooger melden, alle de kloosters te samen maar 805 hectaren bezitten, gebeurt het dat het deel van iederen kloosterling tot... 35 centiaren neerdaalt.

Dat is te zeggen, dat indien de grond tusschen alle inwoners moest verdeeld worden, het deel van de kloosterlingen 15 maal kleiner zou zijn dan dat van de andere inwoners. En als de grond alzoo tusschen alle inwoners verdeeld werd, dan zouden de kloosterling n verre zijn van er iets met te verliezen ; integendeel, in plaats van 805 hectaren kregen zij er 12,000.

Wij gelooven dat menige liberale lawijtmaker zijnen spaarpot voor de rijkdommen van de kloosterlingen niet zou willen geven.

⁂

De hedendaagsche liberalen doen ons dikwijls aan de opbouwers van den toren van Babel denken.

De liberalen ook hadden gedacht eenen toren te timmeren die Gods gramschap kon trotsen. Allen waren bezield met den wil van dit reusachtig werk te voltrekken. Zij spanden aan het werk en weldra begon de toren zich boven den grond te verheffen.

Maar eensklaps konden onze geuzen zich niet meer ondereen verstaan. Zij kregen ruzie en werden gedwongen hun werk te staken. De kiezers joegen hun van het bewind af en zij moesten hunnen toren onvoltrokken verlaten.

Over eenige weken hebben de radikalen dit zelfde voorbeeld weer eens willen volgen. Zij wilden een congres inrichten en zochten de eendracht tusschen alle de liberalen opnieuw te doen heerschen.

Maar gelijk te Babel is de verwarring der talen tusschen hen uitgebarsten. Wat de doctrinairen en de progressisten willen, dat verwerpen de radikalen en de socialisten en alzoo heeft het ontwerp van het radikale congres maar gediend om eens te meer den val van de liberale partij aan het land te doen kennen.

Ziedaar lezers, wat het liberalismus geworden is. De geuzen hebben ruzie ondereen en zij kunnen zich nog niet meer verstaan over hetgeen zij vragen en willen.

Wat beter bewijs kunnen wij verlangen van den akeligen toestand waarin de liberale partij zich hier ten lande bevindt ?

⁂

En hoe zou dat anders kunnen zijn ? De liberalen hebben maar een doel, dat is veel lawijt te maken en zich overal trachten op den eersten rang te zetten. Vergelijkt daaraan het gedrag der katholieken en dan zult gij weldra eenen afgrond tusschen de twee partijen vinden. De katholieken schreeuwen niet hard ; zij maken geen gerucht noch op straat noch in de herberg, maar zij doen al wat mogelijk is om den werkman en den armen te helpen en te ondersteunen.

Zijn het geene katholieken die het uitmuntend werk van den H. Vincentius ingesteld hebben ? Zijn het geene katholieken die de weeshuizen, de toevluchthuizen voor oude en zieke menschen, de patronagen en de werkmans-maatschappijen ophouden en betalen ? Wie zal ooit de oneindige sommen kennen welke de katholieken uitgegeven hebben om een christelijk en deftig onderwijs aan de kinderen van burger en werkman te verschaffen ?

Daarentegen wat hebben ooit de liberalen voor de werkende en lijdende klas gedaan ? Niemendalle, lezers, en met den besten wil van de wereld zouden wij niet een enkel liefdadigheidswerk kunnen aanhalen wat de geuzen opgericht en met eigene duiten betaald hebben.

Iedereen weet het wel en dat is de groote oorzaak van den altijd groeienden afkeer welke het land voor de geuzerij gevoelt.

Stads- & provincie nieuws.

Wie pleizier neemt in prijsuitdeelingen die heeft deze week zijn hart kunnen ophalen. De reeks dezer schoolfeesten die de verleden week geopend werd door het St-Maternus college, werd verleden zaterdag voortgezet door het atheneum, maandag door de betalende en door de kostelooze meisjes school, dinsdag door de kostelooze jongensschool en gisteren vrijdag door de bewaarschool der Zusters van Maria, onder het patroonschap van het stedelijk bestuur.

Een talrijk publiek woonde telkens deze plechtigheden bij.

Belooningen voor daden van moed.

Wij hebben verleden dinsdag slechts gedeeltelijk en onvolledig de lijst der belooningen kunnen mededeelen, welke de *Moniteur* dien dag behelsde en die door koninklijk besluit verleend werden aan personen die zich door daden van moed en zelfopoffering of menschlievendheid onderscheiden hebben.

Ziehier de volledige lijst der personen van Limburg die wij in den *Moniteur* aantreffen :

VANGEHUCHTE Th.-Jos., statie-overste te Dilsen, medalie van eerste klas. In den nacht van 22 tot 23 mei 1885, heeft hij eene vrouw en drie kinderen uit eenen brand gered.

COX L., politie-agent te Hasselt, burgerkruis van tweede klas. In den nacht van den 14 juli 1885 heeft Cox een kwaaddoener van buitengewone kracht aangehouden, die poogde een bijzonder huis in te dringen.

VAN HOOF J.-A., postbode te Baelen, medalie van derde klas, heeft zich blootgesteld om eenen mensch te redden die in gevaar was te verdrinken in het kanaal der Kempen.

SCHOOFS Valerie, echtgenoote Brepoels te Tongeren, medalie van eerste klas. Den 11 augustus 1885 had in het magazijn der wᵉ Schermbacher-Herman te Tongeren eene hevige ontploffing van buskruid en kardoezen plaats. Een gedeelte van het gebouw stortte in. Mejufvrouw Schermbacher, erg gewond, lag onder rookende puinen. De dame Brepoels heeft in deze gelegenheid bewijzen gegeven van eene zelfopoffering en eenen moed die boven allen lof zijn. Terwijl de kardoezen nog ontploften en dat nieuwe instortingen nog te vreezen waren, drong deze moedige vrouw in het magazijn om het slachtoffer te redden. Zij gelukte er in Mej. Schermbacher die gevaarlijk gewond was, naar een naburig huis te brengen. De dame Brepoels heeft gedurende dit reddingswerk brandwonden aan de handen bekomen.

DELBARRE, postbode te Leopoldsburg, medalie van tweede klas. Hij heeft zich moedig blootgesteld om een meisje van 5 jaren te verlossen uit de handen van eenen deugniet die het kind ontroofd had met het inzicht eenen schandelijken aanslag te bedrijven.

KELLENS G., tweede commies van de directie der belastingen te Hasselt, medalie van eerste klas, om zich in verscheidene brandrampen met moed gedragen te hebben.

MANDERS L., kanaalwachter te Mechelen, medalie van derde klas, heeft eenen man gered die in het kanaal gevallen was.

ALBRECHTS N.-H., préposé der douanen te Eysden, medalie van tweede klas, heeft eenen man van 70 jaren uit het kanaal gehaald.

STOOP K.-E., onderbrigadier der douanen te Lanaken, medalie van eerste klas, heeft eenen schipper die op het punt was te verdrinken uit het kanaal gehaald.

DEWULF F.-A., bakker te Leopoldsburg, medalie van tweede klas ; CORNELIS F.-A., bakker, id., en BUDIE P., slachter, id., medalie van derde klas. Deze burgers hebben zich onderscheiden om eenen brand te blusschen.

STRICK C., kaporaal bij het 13ᵉ regiment linie-troepen, te Rutten, medalie van eerste klas. Den 26 januari 1886, brak een hevige brand uit in eene pachthoeve te Berlingen. Een kind sliep in eene wieg en was op het punt door den rook verstikt te worden. De jonge Strick, oud 16 jaren, drong het brandend huis binnen, nam het kind uit de wieg en bracht het naar buiten.

SIMKENS J.-M., te Exel, medalie van derde klas, heeft zich onderscheiden in eenen brand.

VAN DEN HEUVEL H.-L., brigadier der douanen te Tongerloo, medalie van eerste klas, heeft zich moedig blootgesteld om het vee en de meubels van eene brandende pachthoeve te redden.

HOUBRECHTS A., koopman van fruit te Tongeren, eere melding en tien franken, om eenen ouden mensch gered te hebben die in den Jeker ging verdrinken.

THYS P., medalie van tweede klas, SOUVEREYNS A., DENIS L., HAMELS J., DRIESEN A., metsers te Tongeren, medalie van derde klas. Zij hebben hun leven blootgesteld den 3 mei 1886, om eenen werkman te redden die in eenen in aanleg zijnde put gevallen was en die er onder eene aard-instorting begraven lag.

SCHIEPERS D., burgemeester te Canne, medalie van tweede klas, SCHIEPERS, hoefsmid, SCHIEPERS P. id., THEUNISSEN R., koetsier, VRYENS M., landbouwer, LEMMENS J., rademaker, medalie van derde klas. Zij hebben bewijzen van moed en zelfopoffering gegeven in het bestrijden van eenen brand.

DELIN J.-A., medalie van tweede klas. Hij heeft te Neerpelt een kind van 5 jaren gered dat in het kanaal was gevallen.

VAN ES Th., schoenmaker te Leopoldsburg, medalie van eerste klas, heeft eene vrouw en twee kinderen uit een brandend huis gered.

M. Adhemar Deckers van Tongeren heeft het laatste examen van doctor in rechten afgelegd.

Men schrijft ons uit Hasselt :

De prijsuitdeeling in het St-Jozefscollege heeft den grooten vooruitgang doen bestatigen door dit gesticht sinds zijne oprichting gedaan. Na een bestaan van vier jaren mag het College met rechtmatige fierheid wijzen op zijne volledige afdeeling van lager onderwijs, zijne bloeiende beroepsafdeeling en zijne volledige leergangen van humaniteiten. Dit onderwijsgesticht telt vijftien leeraars en meer dan twee honderd leerlingen. Niets wordt er verwaarloosd om het onderwijs zoo volledig mogelijk te maken. Behalve de vakken van onderricht die men doorgaans in de humaniora aanleert, worden de leerlingen nog onderwezen in de natuurlijke wetenschappen, waarvan heden niemand de grondbeginselen ontberen kan. De kennis der hedendaagsche talen dringt zich thans op aan al wie tot de hoogere studien geroepen is, alsmede aan de leerlingen der beroepsafdeelingen : een bijzonder leeraar is gelast met het onderricht van het engelsch en het hoogduitsch en de bekomen uitslagen zijn wezenlijk merkwaardig. De inrichting der beroepsafdeeling laat niets te wenschen ; de wiskunde de handels- en natuurlijke wetenschappen zijn het voorwerp eener heel bijzondere bezorgdheid. Dit studiejaar geeft ons het welsprekenste bewijs der degelijkheid van dezen leergang : een leerling der vierde beroepsklas heeft, zonder eenige andere voorbereiding, het ingangsexamen in de hoogere landbouwschool te Leuven met onderscheiding afgelegd. Een volledige leergang van landmeting, het opnemen van grondvlakken, het waterpassen of niveleeren, de aanlegging van wegen, enz., is bij de beroepsafdeeling gehecht. Om aan eene algemeene vereischte te beantwoorden, heeft men eenen volledigen leergang van landbouwkunde ingericht ; door de studie der natuur- kruid- en scheikunde tot dezen leergang voorbereid, wordt de leerling met de ernstigste en moeilijkste vraagstukken der landbouwkunde eigen gemaakt. De opvoeders der schooljeugd moeten niet alleen den geest, maar ook de lichamelijke kracht en gedweeheid der leerlingen ontwikkelen : de gymnastiek en de schermkunst worden in het St-Jozefscollege door eenen bijzonderen leeraar onderwezen. Onder het stoffelijk opzicht zal er eene belangrijke wijziging met het aanstaande schooljaar ingevoerd worden : de verzorging der keuken, der slaapzalen, der linnekamer en der ziekenzaal zal aan kloosterzus-

DE BRUIDSCHAT

(7ᵉ VERVOLG.)

Zoo verliepen de dagen allengs. Mejufvrouw de Montsabrey, die haar onkunde voelde en hare moeder eene vreugdevolle verrassing wilde bereiden, maakte zich gretig van alle nieuwe denkbeelden meester die zich aan haren geest voordeden, zoodat toen de winter nauwelijks geeindigd was zij den verloren tijd geheel had ingehaald.

Gelijk de planten van 't zuiden, welke op een enkelen lentedag knop en bloemen schenken, was zij weinig bij de meeste meisjes van haren leeftijd achteruit. Zelfs bevatte zij boven haar een kostbaar voorrecht, zij onthield hetgeen zij wist en voedde er haren geest mede, daar hare opvoeding geene eenvoudige oefening van het geheugen geweest was.

Reeds was de winter verstreken, en nog was mevrouw de Montsabrey niet teruggekomen noch had zij iets van zich laten hooren.

De doctor had opnieuw geschreven en ditmaal aan den franschen minister te Milaan, Venetië, Rome en Florencië, doch mevrouw de Montsabrey had zich in geen dier italiaansche hoofdsteden vertoond. Vervolgens had hij een bode naar Parys gezonden, die met de tijding terugkwam dat het hotel van den burggraaf sedert verscheidene maanden gesloten was. Op zijn landgoed te Berry wist niemand waar zich de burggraaf bevond, ja, zelfs zijn intendent wist dit niet. Waar bevond zich dan mevrouw de Montsabrey? Terwijl die ongelukkige hare smart wellicht in verre landen poogde te ontvluchten, verbeidde het geluk haar aan den ingang harer woning.

Er was in dit alles iets angstigs en aandoenlijks wat het onverschilligste hert zou getroffen hebben.

— Waarom komt mijne moeder toch niet hier ? vroeg Lucile gedurig aan hare vrienden ; wat belet haar toch hier te komen ? Zij beweent mij, en niets fluistert haar toe dat haar kind leeft en haar tot zich roept !

Dan eens wilde zij op reis gaan, en haar door de geheele wereld zoeken. Het scheen haar toe dat een onfeilbaar instinct haar gids zoude zijn, zij wilde niet gelooven dat de wereld, hoe groot die ook zijn mocht, haar lang voor hare liefde verbergen koude.

Dan weder alleen in hare kamer, voor het opene venster gezeten, riep zij haar met luider stemme : « Moeder ! moeder ! » zegde zij ; op mijne beurt roep ik u toe : « luister naar mij, antwoord mij ! » Alle gerucht deed haar ontstellen, zoodat de galop van een paard, het geluid van een rijtuig haar 't bloed naar het hart joeg.

Men herrinnert zich den getrouwen gezel die Lucile steeds bewaakte en haar naar het kasteel terugvoerde, wanneer zij in het woud ronddwaalde. Even als in 't verledene, volgde hij haar overal en was altijd bij haar. Het meisje zegde dikwijls tot hem : « Turk, waar is mijne moeder ? zoek haar, goede hond ! » Dan bewoog zich Turk's steert, en snuffelde het dier in alle hoeken van 't kasteel, liep, terwijl hij treurig blafte, het huis uit, doorzocht de omliggende velden en kwam met hangende ooren bij zijne meesteres terug, die hem treurig liefkoosde.

Er waren dagen dat Lucile aan haar moeders terugkomst wanhoopte, doch de drie vrienden waakten over haar en wekten haar met zachte woorden op. De doctor voorspelde haar dan mevrouw de Montsabrey's spoedigen terugkeer ; dan onderrichte haar de pastoor in de onderwerping aan Gods wil, terwijl Frederic zijne toegenegenheid en broederlijke teederheid verdubbelde. Door zooveel zorg engehechtheid getroffen, vreesde het beminnelijke kind ondankbaar te zijn, en voelde zich weldra weder gelukkig en vol hoop.

De eerste schoone lentedagen voltooiden hare wedergeboorte.

Gelijk Eva voor de eerste maal het betooverende van het paradijs beschouwde, woonde Lucile het ontwaken der natuur bij ; hare vermogens ontloken allengskens gelijk de kelk eener bloem door de zachte kussen der lentezon. Jeugd en verstand schitterden op haar gelaat en in haren vroeger zoo onbeweeglijken blik ; het leven vertoonde zich onder het rozige marmer harer wangen tot zelfs in de lokken harer blonde hairen, waarmede het koeltje zoo geerne speelde. Alles bloeide op, zong, was blijde om haar heen en zij zelve was eene van de gratiën der schepping.

Met de lente waren ook de lange wandelingen teruggekeerd.

Men wandelde te samen langs de velden, en bewonderde de eeuwige poëzy die zich aan 't oog voordeed. Frederic dacht er niet meer aan om te vertrekken en vergat alles wat niet Lucile was. De lucht in te ademen waarin zij leefde, den geheelen dag het bekoorlijke van hare stem en aanzijn te genieten, was alles wat hij wenschte en droomde. Zijn geweten was bevredigd, hij had zich willen verwijderen, doch de doctor had hem doen blijven en hem van plichten gesproken die hij te vervullen had. Wat zou de toekomst voor hem opleveren ? Wat zou de ontknooping van zijn langdurig verblijf op het kasteel Montsabrey zijn ? Hierover bekommerde hij zich niet en liet de dagen voorbijvlieden.

Van hunnen kant, waren beide broeders zonder wantrouwen. Eenvoudig gelijk een kind en bovendien door Frederic's bouding en Lucile's reinheid volkomen gerustgesteld, had de pastoor besloten zich niet meer over hun vertrouwelijken omgang te verontrusten ; ja zelfs de doctor, die inwendig verheugd was onzen kunstenaar die zijne eenzaamheid vervrolijkte, tot gast te hebben, de doctor, ondanks zijn helder doorzicht en begrijp, leefde hieromtrent in volkomen gerustheid en vrede.

De kalmte werd echter spoedig gestoord.

VIII.

Sedert lang had Lucile reeds gewenscht Sint-Maurice eens te bezoeken.

Op zekeren schoonen zondagmorgend, nam zij doctor Vincent's arm en begaf zich naar het dorp, met Frederic aan hare zijde. Toen zij op de markt aankwamen, begaf zich de menigte van alle kanten naar de dorpskerk waarin de dienst zou beginnen.

De boeren, die mevrouw de Montsabrey slechts door hare weldaden kenden, hadden hare dochter ter nauwernood gezien ; doch men weet dat de arme onnoozele gedurende tien jaren het onderwerp van alle gesprekken in het gehucht geweest was. De tijding van haren dood had hen verpletterd ; hare opstanding werd overal besproken. De weerdin uit den *Gouden Arend* aarzelde niet iedereen te verhalen dat het Frederic was, die haar gered, Frederic, die haar leven en verstand gegeven had. Daar de jonge schilder door het geheele dorp bemind werd, had iedereen hieraan geloof gehecht, zoodat men alom Frederic verbaasd aanzag, als iemand die, binnen een jaar, den schutsheiligen Maurits aan de plaats teruggeschonken en jufvrouw de Montsabrey van den doode opgewekt had. Men ging bijna ter bedevaart om zijne kamer die hij in den *Gouden Arend* bewoond had, te zien.

Onder de mis was aller oog op hem en Lucile gericht. Zij waren beiden zoo schoon, zoo bevallig dat men niet kon nalaten ze in de gedachten tot een paar te maken. Bij het uitgaan der kerk, werden zij door de menigte omringd, die hen tot aan de pastorij vergezelde. Lucile bracht het overige gedeelte van den dag aldaar door en keerde des avonds welgemoed, met doctor Vincent en Frederic naar het kasteel terug.

Zij gingen over de markt en bereikten het in de bergen uitgehouwen pad, zonder de praatjes der menigte te aanhooren die zij voorbij gingen.

— Hij heeft haar toch gered ! zegde de een.

— Daarvoor zal hij ook goed beloond worden, zegde de andere. 't Is op mijn woord eene fraaie genezing, maar 't is ook een knap meisje.

— Nu, geloof mij, buurman, zegde een derde, jeugd alleen kan jeugd redden.

— En wanneer is het huwelijk ? vroeg de groote Nicolaas, zich de handen wrijvende.

— Drommels ! hernam meester Silvain, dat is een parvenaar, die zijnen tijd bij ons niet verloren heeft ! 't Is een goed vak, het schildervak.

— Ja, voegde er de kleine Leonard bij, dat brengt meer op dan noten afslaan.

Het was een heerlijke avond. Op een afstand van 't kasteel zetteden zij zich op de graszoden neder, waar Frederic mejufvrouw de Montsabrey voor het eerst gezien had. De sterren begonnen te flikkeren, en in de haag hoorde men het getier der vogelen, die in hunne nesten terugkwamen. Lang zaten zij stilzwijgend, in gedachten verzonken, zagen naar de warme tinten der ondergaande zon, luisterden naar het verward gedruisch dat uit het dal opsteeg, verdiept in 't aanschouwen van dien prachtigen avondstond.

— Kinderen, zegde eindelijk doctor Vincent met goedheid, het is reeds laat ; Hippocras is van meening dat men zich niet lang aan de koelte der lentenachten moet blootstellen.

Het overige gedeelte van den tocht zette men stilzwijgend voort ; doctor Vincent en Frederic namen afscheid van Lucile en keerden huiswaarts.

(Wordt vervolgd.)